

Начин на који се једно друштво бори са великим изазовима говори о самом том друштву, о вредностима на којима почива. Као неко ко је тренутно „заробљен“ у Њујорку, у несвакидашњој сам прилици да пратим подједнако одговор наше и америчке владе на пошаст која је задесила цео свет, и да одатле пренесем неколико, по мом мишљењу, интересантних запажања.

Пре свега, сви морамо да знамо да нико никад није „припремљен“ на овакве ситуације па зато не треба бити бесан што ниједна држава није адекватно одреаговала. Јер, не само институционални већ и психолошки фактори утичу на могућност да се спремно одговори. Тако суочени са „невидљивим непријатељем“ тешко можемо да се на пречац „тргнемо“ и одмах схватимо озбиљност ситуације. По правилу чекамо да нам тај непријатељ закуца на врата па да реагујемо. Зато нећу говорити о трагикомичном ставу наше владе на почетку избијања пандемије, нити о фамозном др Несторовићу јер све је то, донекле, разумљиво.

Важно је следеће.

У ситуацији елементарних непогода, пандемија, великих и наглих економских криза, основно правило мудре политике гласи „не паничи“ и „не шири панику“. Донеси брзе, али не и исхитрене одлуке. Следеће, окружи се најбољима и не повлађуј паничним реакцијама маса (нарочито глумаца).

Коронавирус у САД или о паници у земљи слободе

Пише: Александар Новаковић
субота, 28 март 2020 19:26

